

משירי הַנְּרִיף הַיָּנֵעַ

לו ידעו הפְּרָחִים הקְטָנִים,
עד כִּמָּה מִחֲצַת בֵּי הַלֵּב,
אִזּוּ בָּכוּ אִתִּי כַתָּנִים
לְרֹפֵא בְקִרְבִי הַכָּאֵב.

לו זְמִירֵי-הַלְּיָלָה הַפִּירוּ,
מָה עֲצוּב וְחֹלָה אָנִי,
אִזּוּ שִׁירִם הֶעֱלֹז הַעִירוּ
לְהַמְתִּיק עֲצָבִי לִי.

יָלוּ אֶת מִכְאוּבֵי רָאוּ
כּוֹכְבֵי הַזָּהָב, אִזּוּ
מִזְבוֹתָם הִרְחֹק בָּאוּ
לְדַבֵּר תְּנַחֲוּמִים אֵלַי.

אִךְ הִמָּה לֹא יוֹכְלוּ יָדַע,
וְרַק אַחַת יוֹדַעַת הַכָּאֵב:
הֵן הִיא אֲשֶׁר קָרְעָה קָרַע
לְקָרְעִים בֵּי אֶת הַלֵּב.

* *

*

מִמְתִּי, בְּסִירָה הַקֶּלֶה
 יִשְׁבְּנוּ וְלִבְנוּ כֹה חֵם.
 הַלֵּיל הִיָּה שׁוֹקֵט, וְאַנְחָנוּ
 חִמְרָנוּ לְמַרְחָקֵי יָם.

בְּחִכְלֵת הַסֶּהַר הָעֵנֵג
 רִבֵּץ אֵי־פִלְאֹת כְּבִד־סוֹד
 וְקוֹלוֹת גַּמְלָאִים עָלוּ
 וְרַפְּפוּ עַרְפְּלֵי־הוֹד.

וְצִלְיָלִים וְקֶסְמִים הִתְאַבְּכוּ
 וּפִלְאֹת הִתְנַשְּׂאוּ מִשָּׁם;
 אֶךְ אָנוּ בְּאֵין גִּיל חִמְרָנוּ
 הִלָּאָה לְמַרְחָק הַיָּם.

* *

*

הֵם עָנוּ אוֹתִי קָשָׁה
 וַיָּרוּ לִבִּי מְרִי;
 אֵלֶּה בְּרַב אֲהַבְתֶּם,
 וְאֵלֶּה בְּשִׁנְאֵתֶם לִי.

הֵם שָׁמוּ רוֹשׁ בְּלִחְמִי,
 וּמִסְכּוּ לִי רַעַל בְּשִׁתִּי;
 אֵלֶּה בְּרַב אֲהַבְתֶּם

ואֵלֶּה בְּשִׁנְאֵתָה לִי.

אךְ זוֹ שְׁהַרְבֵּהָ כִּנְעִי
וּתְשִׁלַּח חֵץ מִן מִנֹּת בִּי,
הִיא שְׂנֵא לֹא שְׂנֵאֲתִנִּי,
אךְ גַּם לֹא אֶהְבֶּה לִי.

* *

חֲלַמְתִּי שְׁנִית הַלֹּם יָשֵׁן: - לֵיל בַד,
לֵיל אָבִיב, וְאַנְחֵנוּ נִשְׁעָנִים
אֵל אֵלֶּה וְנִשְׁבָּעִים כִּי לְעוֹלָמִי עַד
נִהְיֵ אִישׁ לְאָחִיו בְּאִמָּנִים.

מֶה הִיְתָה הַשְּׁבוּעָה נִמְרָצָה לְמֵאד,
בְּנִשְׁיָקוֹת וּצְחֹק עַד שְׁכָרוֹן!
וְלָקַחְם אֶת דְּבָרֵי הַשְּׁבוּעָה גַם עוֹד
נִשְׁכַּתְם אֶת הַיָּד לְזִכְרוֹן.

הוּי, חֲבִיבָה עִם מִבְּט הַעֵיִן הַנֶּזֶךְ!
הוּי בַעֲרָה נִשְׁכָּנִית יִקְרָה!
הַשְּׁבוּעָה - הִיא הִיְתָה כְּשׁוֹרָה, וְאֵד
הַנִּשְׁיָכָה - זוֹ הִיְתָה בַעֲרָה.

* *
*

רוח סתו יניע העצים,
הלילה לח וקר;
מכרבל באדרת אפורה
אני רוכב ביער הקר.

וברכבי ורכבו לפני
מחשבותי בהמון של גל;
ונשא ינשאו אותי
אל בית אהובתי חישקלי.

הכפלים נובחים, המשרתים
יוצאים באבוקות אלי;
משער וצילי דרבנתי
על השלפים מה עליו נחי.

בחדר המרפד מרובדים
גיל אורות וריחות נחם,
ימחקה שם אל בואי
התמודה בצחוקה, צחוק רגז.

הרוח נושבת בעצים,
האלון מתגודד ושח:—
מה לך, הוי רוכב אוילי,
מה לחלום זה אוילי ולך?

* * *

*

אלם וקר היתה סביב הליל ;
 תעיתי בין שיחי היער בילל.
 עורתי העצים משנתם, וברקמים
 אלתי את ראשיהם הניעו כמנתמיא.

o

עוזי עבי אקר נמים
 קהל האלים, ואין איש רואם,
 נאני מקשיב קול בחרתם—
 ואז האויר נעשה זועם.

אויר פרא! סעדות ונעה
 חושבות בפץ האניה—
 מי יבלם רוחות אלו?
 גלי הפקר מי יכריע?

קצרנד ללהם עם הסער
 ועם הגלים האפלים—
 אני עוטה את אדרתי
 לישון שנתתי עם האלים.

* *

*

חושבים כי כואב אנכי
את מכאוב האהבה, וסוף־סוף
יט לבי גם אני להאמין,
להאמין בדבת הרחוב.

את קטנה ועינים לך גדולות!
זאת אמר לך לבי יום יום,
כי גדלה לאין קץ אהבתי,
כי נפשי תאכל עד תם.

אך רק בחדרי הבודד
הגידה הלב, לא הפה;
אך אויה! בהיותך לפני
לא עבר על שפתי כל זה

אז עמדו מלאכים רעים
בינינו וסגרו את פי,
ואויה! בגלל המלאכים
הרעים כה אמלל אני!

* *

*

בערה אשר פיה כה אדם
ועיניך מחקו כה,
את הקטנה, הנחמדה,

כל הרהורי תמיד בך.

ערב חרף זה פה יארף,
ומה מתוך עוד מהיות
עתה שם במדרף עמך,
פזפט חרש בשעה זאת!

אלוי פי היד הקטנה
והלבנה לחץ ונשק,
ובדמעות הרטיבנה —
יד לבנה זה בלויחק.

* * *

וכי לבנת פני לא גלתה לך
מדוי אהבתי השפונים?
ואת עוד חפצת, כי גם פי הגא
ידבר אלך מחנוניים?

הפה הנה גא רב מדי
וברק נשק והחל יודע,
זיש פי ידבר בלעג מר,
עת הוא בכאבו גוע.

* *
*

ספיריט-הוד עינך הן,
המתוקות והתקיבות -
מה-שפר חלקו של האיש,
שלבן הן מרהיבות!

לִבְבְךָ אֶבְרֵהֶם הוּא,
עֲנֵגָה וּמְזִירָה -
מֵה שֶׁפֶר חֶלְקוֹ שֶׁל הָאִישׁ
שְׁדָרְכּוֹ הִיא מְאִירָה!

אָדָמִים שֶׁפְּתוּמִיךָ הֵן,
אֵין עוֹד חֵן כְּחֶנֶן -
מֵה שֶׁפֶר חֶלְקוֹ שֶׁל הָאִישׁ,
לֹא אֶהְבֶּה דוֹבְרוֹת הֶנָּן.

בֹּי, לֹא הִכְרַמְתִּי אֶת הָאִישׁ
בְּאֶשְׁרוֹ וּבְכֹל גְּדִלוֹ,
וְלִבְדוֹ מִצְאֵתִיו בְּעֵר עֵב -
אִז קֵץ אֶשְׁרוּ בָּא מִיָּד לֹא.

* *
*

אֵין שְׁלֵמוֹת פְּחִיִּים - הוּי רְזִי לִי, רְזִי
אֶלֶךְ לְשֹׂאֵל בְּפְרוֹפִיסוֹר אֶשְׁכְּנִי.
הוּא יָדַע לְמֶקֶן בְּהִקְמַת לְבָבוֹ

כֵּל פָּגַם וְלֹפֵל יִמְצָא שִׁטָּה מוֹבְנָה -
 בְּמִצְנַפֶּת לֵילִי וּבְכִסּוֹת מִשְׁכָּבוֹ
 יִסְפֹּר כֹּל פְּרָצֵי הַבְּרִיאָה הַיְשָׁנָה.

* *
 *

הַיּוֹם בְּעָרֵב קָהֵל אֲנֹרְחִים
 בְּבֵיתָם הַשְּׁטוּף אִזֵּר חָג;
 בַּהֲלוֹן הַמּוֹאֵר לְמַעֲלָה
 יִנּוּעַ צֵל עֲנַג וְדָק.

אַתָּה לֹא תִרְאִינִי - לְמַטָּה
 פֹּה אֶעֱמֵד בְּסִתְרֵי הַלַּיִל;
 עוֹד פְּחוֹת מְנָה תוֹכְלִי לְרֵאוֹת
 לְלִבִּי הַקּוֹדֵר בְּצֵל.

לְבִי הַקּוֹדֵר יֵאָהֵבךְ,
 יֵאָהֵבךְ וְנִשְׁבֵּר בְּלִטָּה,
 נִשְׁבֵּר וּפְרָפֵר וְזֶה דְמוּ -
 אֵךְ זֹאת לֹא תִרְאִי אֵת.

* *
 *

שׁוֹב הֵן אוֹתָן הָעֵינִים,
 לִי רַב אֲשֶׁר אֲזוֹ הָעֵינִיקוֹ.

וּשְׁפָתַיִם אוֹתָן שׁוֹב הֵן,
לִי אֵת חַיֵּי כַּה הַמְתִּיקוּ.

וּם הַקוֹל הָעָרֵב זֶה הוּא,
אֲשֶׁר צִלִּילּוֹ כַּה אֶהְבֵּתִי
אָךְ אָנֹכִי לֹא עוֹד זֶה הוּא,
אָךְ אָנֹכִי אַחַר שַׁבְתִּי.

זָרְעוֹת צַחֲרוֹת, קְפוֹת, חוֹבְקוֹת
אוֹתִי שׁוֹב בְּעֵז לְהִבֵּה,
נֶאֱנִי עֹכֹר הַרְהוּרִים
שׁוֹכֵב וּזְעָף עַל לְבָבָה.

* *
*

לִיָּה רֹבֵץ עַל הַדְּרָכִים הַזְרוֹת -
וְדוֹי הַלֵּב וְהַגּוֹ יִגַּע;
וְהַגּוֹ אוֹרֵךְ, הַסֵּהר הַמְתוֹק,
בְּכַרְכָּה רוֹמְמָה עַלִי שׁוֹפֵט.

הַסֵּהר הַמְתוֹק! בְּקַרְנֵי אוֹרֵךְ
תָּנִיס אֵימַת לֵיל קִדְרֹת
אֲזוּ כֹל מְכֹאֲבֵי יִמְסוּ בְּקַרְבִּי,
וּבְעֵינַי שְׁנִית הַדְמָעָה נוֹהֲרֹת.

*
 *
 המות הוא הלילה הקריר
 הנמים — יום שרב וחם;
 קבר שקעה השמש ושנה תוקפתי
 מה מאד הוגיעני היום!

כצל למטתי צומח אילן,
 וזמיר יזמר שם דום;
 יזמר זמרתו על נעם אהבה —
 ואני הנה מקשיב בחלום.

* *

*

אי יפתך, זו לכבודך
 שרת צבא מנגינות נאות,
 עת להבות אל אדירות
 בלבך העלו רחשי פלאות?

להבות אל ההן דעכו,
 והלב בי אכול צנה,
 ומחפתי זאת הארון
 לצפר אהבתי הנה.